

До това врѣме Пѣструшка не се плашеше отъ домакина. Сега тя тѣй боязливо се грижеше за яйцата си, че наежи перошината си, когато той се доближи.

— Добрѣ, добрѣ! успокой я домакинѣтъ, като се отстрани. — Азъ нѣма да бутамъ яйцата ти.

И той отиде по работата си изъ обора.

Той издои кравата и я изкара на паша. Слѣдъ това запрегна Дорча въ каруцата и отиде на нивата.

Сега въ обора стана съвсѣмъ тихо. Пѣструшка стоеше тамъ съвсѣмъ сама. Ала това не продължи дълго врѣме. При нея влѣзе Мурджо, голѣмото куче.

Той погледна Пѣструшка изненадано.

— Що? каза той, — Ти си тукъ? Всички кокошки сж на двора. Прѣди малко Пенка имъ хвърли цѣла прѣстилка съ царевични зърна. Бързай, да не закѣснѣешъ!

— Азъ не мога да излизамъ, отвѣрна Пѣструшка, макаръ и да съмъ твърдѣ гладна. Трѣбва да седя тукъ и топля яйцата си.

Мурджо бѣше толкова очуденъ, че не можа нищо да отвѣрне.

— Да умра отъ гладъ не бива, продължи Пѣструшка, ала азъ мога още да търпя. Щомъ гладѣтъ почне да ме мжчи силно, тогава ще напустна полога за малко врѣме, да търся нѣщо за хапване.

Мурджо се излегна до вратата на обора и протегне прѣднитѣ си лапи. Той искаше малко да поразмисли. Ала той се излегна тамъ тѣй удобно, че заспа.

Наскоро слѣдъ това прѣхвъркнаха въ обора ластовички. И отъ единъ пжтъ — цапъ! една отъ тѣхъ закачи съ крило Пѣструшка. Тя се изплаши. Ала тя наскоро се успокои, като видѣ, че една отъ ластовичкитѣ кацна на ржба на сандѣка, да почине. Тя изгледа приятелски Пѣструшка.

— Азъ знамъ, защо седишъ тука, каза тя. — Излупването на яйцата е една чудесна тайна. Азъ и мжжъ ми доизградихме гнѣздото си. Скоро и азъ, както тебе, ще снеса яйца и ще трѣбва да седя надъ тѣхъ, да ги топля.